

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nummer 3 vedrørende L 138 - forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse (Godkendelse af affaldsgrundlag ved nye affaldsforbrændingsanlæg og udvidelser af eksisterende affaldsforbrændingsanlæg) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg den 4. maj 2005.

Spørgsmål nr. 3:

Kan der inden for miljøbeskyttelseslovens og varmforsyningslovens rammer konstrueres en ordning, hvor kommunalbestyrelsen i stedet får en pligt til at høre miljøministeren forud for godkendelsen i henhold til projektbekendtgørelsen, og hvor miljøministeren herefter alene kan afgive en udtalelse om der er overensstemmelse mellem kapacitet og forventede affaldsmængder? Såfremt ministeren ikke er enig i kommunalbestyrelsens udkast til godkendelse, kunne ministeren have mulighed for at indbringe udkastet til for eksempel for Energitilsynet. Energitilsynet kunne herefter påse, at kommunalbestyrelsen har varetaget både energihensyn og affaldshensyn i henhold til varmforsyningsloven. Såfremt der ikke kan konstrueres en sådan ordning, ønskes der en begrundelse herfor.

Svar:

Spørgeren ønsker at vide, om det er muligt at gennemføre en ordning, hvorefter Miljøministeren ikke skal godkende affaldsgrundlaget, men alene afgive en udtalelse med mulighed for at indbringe sagen for Energitilsynet, hvis der er uoverensstemmelse mellem kommunalbestyrelsens og Miljøministerens vurdering af affaldsgrundlaget.

Det er Miljøstyrelsen, der har de fornødne forudsætninger for at kunne vurdere affaldsgrundlaget. Den stammer dels fra indberetningerne om faktisk forbrændte affaldsmængder i hele landet til det centrale affaldsdatasystem ISAG, som administreres af Miljøstyrelsen, dels prognoserne for den samlede udvikling i affaldsmængder og deres fordeling på behandlingsformer (hhv. genanvendelse, deponering og forbrænding) og endelig de overordnede affaldspolitiske målsætninger. Denne viden ligger Energitilsynet ikke inde med.

Erfaringen har vist, at det snarere har været reglen end undtagelsen, at der er uoverensstemmelse mellem kommunalbestyrelsens og Miljøstyrelsens

vurdering af affaldsgrundlaget. Således har Energistyrelsen i en række sager indenfor de sidste 10 år med bistand fra Miljøstyrelsen måttet nedjustere affaldsprognoserne, der lå til grund for projekterne. I den seneste tid har styrelsen endog oplevet et øget pres for at få udvidet forbrændingskapaciteten til trods for, at der p.t. er en overkapacitet på affaldsforbrændingsanlæggene på landsplan i størrelsesordenen 300.000- 500.000 tons affald/år. Miljøstyrelsen skønner tidligst, at der vil være behov for at øge forbrændingskapaciteten om ca. 10 år. En overkapacitet vil forringe vilkårene for de eksisterende anlæg, hvilket vil kunne medføre forøgede varmepriser og/eller højere priser for affaldsforbrænding.

Hvis der gennemføres en ordning, hvorefter sagerne indbringes for Energitilsynet ved uoverensstemmelse, må det desuden forventes at give en betydelig forsinkelse i sagsforløbet for projekter.

En ordning som den foreslåede ville i øvrigt kræve en ændring af varmesyningsloven, da der ikke i dag findes hjemmel til at Energitilsynet kan varetage opgaver vedr. energiplanlægning.

Endelig henviser jeg til min besvarelse af udvalgets spørgsmål 1 til L 138, idet det efter min opfattelse vil indebære tilsvarende problemer med en uklar kompetencefordeling mellem de involverede myndigheder i disse sager at inddrage Energitilsynet.